

СЛАВЯНСКИ БЪЛГАР

ГОДИНА IV.

Русчукъ 4 Августъ 1882.

БРОЙ 8.

Излизат два пъти въ седмицата всяка:
Сръда и Събота.

Цѣна:
За година 5 ер. рубли нови.
За шесте месеци 3 ер. рубли . . .

Сичко, което са отнеси до изтегника, юдинена са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени имена не са приематъ.
Ръжонене назадъ се непръщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръв път 20 стот.
За " " " втори път 10 "

Русе, 3 Августъ 1882.

Читателите на в. „Българ. Гласъ“ нѣма съмѣщие, забелязали сѫ големата разница, която съществува между уводните и други статии прѣди изѣкоако седмици и между тѣзи, които сега въ него се появяватъ. Забелязали са, казваме че прѣди поч. газета, дѣлеше народъ на двѣ части: либерали — вагабонти, нихилисти, развратници и други бездѣлници, които сѫ Българските учители и интелигенцията, и консерватори — социалници, богатитѣ, благопадѣжнитѣ и пр. които били сѫщия народъ. Хитри сѫ напитѣ бивши консерватори, а сегашни никакви, и ето защо: прѣди кълвенията и сякашъ наречахъ либерали за да имъ направятъ много душимани, да ги свалятъ отъ властта; цѣльта ся постигна, и ето повече отъ година врѣме какъ властувватъ бившите консерватори, и съ това наедно и тѣхните членари съзнатели станаха и ставатъ по-многобойни, безъ да спомогнатъ за това либерали, които ся туриха въ невѣзможност да агитиратъ, и сега ако държатъ счетъ за общественото мѣщие и ако иматъ капка съвѣсть — не хуртуваме за конституционност, която отъ 1 Юли 1882 не съществува въ България, тѣ са длѣжни да ся отстеглятъ отъ властта, до дѣ народъ не ги е съ позоръ свалилъ. Нѣ това тѣи не мислятъ да правятъ, а усвоиха нова една тактика, която ся вижда отъ уводните и други статии въ „Българ. Гласъ“, за които ни е тукъ думата. Въ тези статии, вий ще видите, че работата не била тѣй, както други пъти ся представяше, не; тя била съвсемъ иначѣ, а именно: консерватори и либерали изѣмало и сичкитѣ които имали таквии претенции, не били ни по-малко ни по-много, освѣнъ хора свое-користни, злонамѣрни, безчестни даже и разбойници! Еще повече, не само партизанствующи били таквии, и ти и цѣлия народъ не били друго, освѣнъ „Трупа на канайлите“, и че ние сме за нищо, и непременно ще загинемъ въ пропастта, която е зинала прѣдъ насъ! Ипитаме сѣкай честенъ Българинъ, истинна ли е това, и ако ний сме такива, каквите на представя „Бъл. Гласъ“ прѣдъ самите настъ и прѣдъ чудитѣ, по-добре е о врѣме или синца да ся издавимъ, за да на изѣма никакви, или пакъ да ся по-турчимъ! Работата обаче не е тѣй; Бъл. народъ е здравъ и читавъ, честенъ и брои доволно патриоти и самоотверженни люди, които биха направили честь на единъ по-голѣмъ по минало народъ; а работата е че „Бъл. Гласъ“, както винаги, тѣй и сега клевети народъ, сътажи разлика само, че прѣди го клеветение за да му ся отнематъ правата; а сега клевети за да прекрое това си престъпление. Сега бившите консерватори, се криятъ задъ Престола, и нека бѫдатъ увѣрени, че Българ. народъ, които държи на пленитѣ си тозъ скъпоцененъ престолъ, и които е искрено привър-

занъ къмъ Н. В. за благото на отечеството, и династията, вредъ ще ги намѣри и ще имъ заплати споредъ заслугите имъ. —

Въ заключение, обрѣщаме вниманието на напитѣ патриоти, а особено на търговиците и на добродушиите занаятчи, които немогатъ да проумеятъ византийските хитрости на напитѣ бивши консерватори, а сегашни никакви, да ся не мамятъ съ словата единение, преданостъ и пр., защото винаги народъ и Князъ сѫ биле едно, а тѣзи които сѫ биле и ще бѫдатъ на страна, тѣ сѫ неприятелите на сичкото добро въ отечеството имъ, народните предатели — бивши консерватори.

* * *

Честните хора не двоичатъ, не лицемѣрствуватъ, не подъмствуватъ; хора съ здрави убѣждения, съ чиста съвѣсть, съ добри и святи намѣрения, неотстѫпватъ отъ своите принципи и идѣи, защото знаютъ че рано или кжено, тѣхна е побѣдата. Така ли направихъ и така ли правятъ напитѣ наречени консерватори? Вижте имъ дѣлата, вижте имъ постъпките, думите, явния органъ и ще са увѣрите. Тѣ сѫ се сидели като риба въ мрежа, ритатъ насамъ, ритатъ нататъкъ невѣрви, нито напрѣдъ, нито назадъ. Задържаха работите и изгубиха довѣрието съми въ сѣбе си. Слепитѣ имъ последователи ги оставихъ на сѣдбата и твърдѣ малко имъ съдѣствуватъ, защото видѣхъ че отъ днешния режимъ и за самите тѣхъ има повѣчче вреда, отъ колкото полза. Попитайте иѣкого отъ тѣхъ какъ му е халътъ, и той ще ви разкаже, кой какво му е казалъ, кой ги е подбуждалъ да гонятъ свободата си, да работятъ противъ интересите на отечеството си. Попитайте прекупувачите на Силистренската храна, които сѫ въ Русе и принаадлежахъ на консерваторската партия душомъ и тѣломъ, тѣ да ви раскажатъ история, каквато не сте чували. Ще чуете какво сѫ купили и колко спечалили!

Врѣмето легка полегка отирива великиятѣ тайни, то съвѣтства мнозина, то показва кой какво е работилъ и съ каква целъ, само нетрѣбва да се бѣрза; благоразумното повѣдение на Българските патриоти, ще направи да вѣстърите възвѣдатъ правдата, да вѣскрепатъ същинската свобода и тогава, само тогава ще може да се произнесе безпристрастното слово, върху дѣлата на дѣйствующи лица и върху сичко каквото сѫ тѣ не само произвели, но и мислили даже. — До ще врѣме да се дава отвѣтъ за дѣлата, тежко и горко на виновитѣ! Изѣма по-голѣмо наказание, отъ народния гибът!

АНТРОПОЛОГИЧЕСКО НАПРАВЛЕНИЕ ВЪ ИЗСЛѢДВАНИЕ ПРЕСТѢПЛЕНИЯТА И НАКАЗАНИЯТА.

(Новата школа въ Италия)

Отъ „Юрид. Вѣстникъ“

(Продължение отъ брой 7).

Къмъ това издание насъворо се присъедини

Песина и много още други. Послѣдователитѣ на Антропологическото учение на Ламброзо, енергически са завели да доведатъ наченатото дѣло, въ не много години се появиха много такива трудове, провѣрки и допълнения на станалото и по нататшното учение.

Въ първата и втората книжка основана отъ Ламброзо, Ферри е помѣстилъ една статия, която е била на Ламброзовата почва, Ферри не по малко почнава съ строга критика и провѣрка на Ламброзовитѣ изводи. На основание данните отъ Френската Углавна статистика за 50 годишнъ периодъ.

Ферри е доказалъ много погрѣшности сторени отъ Ламброзовото изследване, между друго е указанъ, че многото признания, които Ламброзо приписва на престъпниците, свойствени само въ иѣкои категории, именно на убийците съ користна цѣль, на разбойниците и грабителите и пристъпниците противъ нравствеността. Самъ Ферри, дѣли прѣстъпниците на 4 разряда:

I. Пригаждане, неисправимътъ прѣстъпници, които подхождатъ подъ тѣзи признания, които ги установяватъ антропологитѣ;

II. Пристъпници душевно болни.

III. Пристъпници не приобрени, а спечелили тая склонностъ подъ влияние или склонностъ или други обстоятелства;

IV. Пристъпници per pesione, т. е. тѣзи които сѫ извѣрили престъпленето, подъ влиянието на ефектъ или страстно възбуждение и т. и. и пристъпници, които сѫ извѣрили престъпленето подъ влиянието на иѣкакъвъ случаенъ извърътъ. За първата категория Ферри, счита необходимо заключение прѣзъ цѣль животъ: за вторитѣ — помѣстяване въ домъ на безумници; за третитѣ заключение за неопределено време до исправлението имъ; за четвъртитѣ, обикновенитѣ днешниятѣ наказания. Въ другите свои трудове Ферри излага учението за факторитѣ на престъпленето въ антропологическо отношение, физически и социално, като разглѣда влиянието на престъпността, климата, времето на годината, занятието, състоянието на господарственото хозяйство и пр. Но нататъ говори за необходимостта на предопредѣлени мѣри, които той нарича суррогативи (земане единого на място другого) наказания.

Въ съчинението Cepni critici sulla giuria, 1880 год. вѣстава противъ сѫдовете съ сѫдебни засѣдатели. Гарофало, di un criterio positivo della penalitѣ 1880 год. раздѣля пристъпниците на групи, по признания за опасностъ въ бѫдже, като опредѣля тая опасностъ, по важността на престъпленето и по индивидуалните свойства на субекта. И съобразно съ този притерий назначава са срочно или безсрочно единично заключение, а за по-голѣмите или на важнѣ катерии, тѣрдѣ опасни и безнадѣжни въ отношение за направлението имъ, за тѣхъ — смърто наказание.

Ученето на антропологическата школа отговори са и у насъ (въ Россия) ако и въ недостаточно опредѣлителна форма, на дѣлъ три статии отъ нашите специални журнали. Тѣи например, въ статията съ заглавие „Хроника и углавници Съдъ“ въ „Юридички Вѣстникъ“ прѣзъ 1880—1881 год. са приводени една мисълъ, че пристъпниците не сѫ друго иначѣ, освѣнъ човѣци съ развалена организация и че тѣхното явление зависи отъ природното израждане подъ влияние на ложни социални и икономически условия на съвременното имъ живѣніе. Статията на Г. Минулова за „Особенната класа на пристъпниците“ „Юридички Вѣстникъ“ за 1881 г. по свѣто фактическо съдѣржане, черни значителна част изъ изслѣдванятията по сѫдѣто направление. Въ журнальта „Журналъ Грамдан, и Уголовною Права“ 1880 г. кн. б. е помѣстена не голѣма заблѣжка за Ламброзо и неговите изслѣдванія.

Провѣрката отъ къмъ фактическата страна, учението и критикуване тѣзи положения и теоритически изводи, които Ламброзо праши и неговите послѣдователи изъ наблюденията на антропологическитѣ характеръ, принадлежи разбира се не на юристѣ, — това влиза въ тая област на човѣковѣденіето, които има за свой предметъ произходните, развитието и направлението на човѣческиятѣ и животинскиятѣ организъмъ. — Въ областта на юриспруденциата влизатъ другата страна, а именно прилагания поставени отъ антропологическата школа. Но въпросътъ на правото и второ, тѣзи практически трѣбования, които предавлява тя къмъ господарственъ животъ.

Въ первого отношения, основния моментъ се представлява теорията за престъпленията, като явление, кое то процесица отъ извѣстни особености да кажемъ по право, отъ извѣстни аномалности на човѣческата физическа природа, — престъпникъ каза Ламброзо и неговитъ последователи, е човѣкъ съ долни организаци въ съвременното общество.

Правило ли е такова отождествление? ето ти въпросъ, който по напредъ трбба да си постави юриста. Ний можемъ напълно да допустимъ (ако това се доказва отъ наблюдението на антропологъ) че стремлението да пролѣтѣшъ кръвъ на себенедобенъ е единъ признакъ отъ най високата организация на индивидътъ отъ човѣческата порода; ний можемъ ли да кажемъ че тая неразвитост или уродливост на организацията се сливъ съ престъпленето убийство?

Разбира се че не, защото не всѣко лишаване човѣка отъ животъ, ще бъде престъпление въ убийство: лишаване веприята отъ животъ въ време война, контрабандиста при съпротивлението му, арестанта при бѣгството му, осъденъ да се накаже по ешафотъ, лишаване робътъ на господина, синъ баща си въ старите времена и др. т. не еж никакъ престъпление.

Като застава на точка зрене на Ламброзо и неговитъ последователи, ний трбба да кажемъ че всички хора, които иматъ склонностъ къмъ самоубийство и др. подобни, както и всички, които иматъ наклонностъ къмъ военни подвиги, всички палачи, всички които намиратъ удовлетворение въ зрелището, гдѣто се извѣрши смъртното наказание и др. т. съ хора отъ долна организация. Ний въ никакъвъ случай, не можемъ приписа тая чърта на пристъпникъ — убийци, съ това се отличаватъ отъ всички други пропагандисти на човѣческа кръвъ, и въ неговитъ дѣйствия се заключава вѣщъ такова, каквото го нѣма въ дѣйствията на тѣзи последни, а именно неговитъ дѣйствия иматъ за антропологията значение безразлично, юридическо свойство: то е правонарушение, т. е. дѣйствие, което е противно отъ властьта на законодателните заповѣди; освѣнъ това, това свойство прилича на цѣла масса на други дѣйствия, което нѣма по съдържанието си никаква общностъ съ проливане кръвта по други престъпления, най посѫдъ дѣйствия такива право противоположни на убийството отъ казание на съддатина да гърми върху венроятия, отъ казание на палача да отрѣжи главата на осъденъ, ще бѫде такова престъпление, както и убийството. Задова, като върасъждавами за лишаване отъ животъ или проливане кръвъ въвъще, а за престъпленията въ убийство, Ламброзо не само че постави частното въ общото, ний и допуша поразително замѣтяване на единъ понятие съ други; па да говори за извѣстни дѣйствия или постъпки опредѣлени по съдържанието имъ, каквото е лишаване отъ животъ, проливане на кръвъ, въ той зема предметъ чисто съ външнѣ признакъ, които нѣма никаква общностъ съ съдържанието на многогодишно прилични и разнообразни дѣйствия. Таково сѫщо се прилага и къмъ отношения на много престъпления. На всѣдѣ представителъ на помѣннатото направление говорѣтъ за нѣкакъ си престъпление, а между това разѣждението имъ съ относятъ до цѣла група отъ човѣчески дѣйствия, опредѣлени по съдържанието, въ съставъ на който образува само една тѣрдъ малка частъ. Извъ това можемъ заключи, че въ основата тая теория лѣжи една лингвологическа погрѣшка, какъ въвъкъ съмѣсено понятие. Да отидемъ по нататъкъ, Ламброзо и неговитъ последователи сами признаватъ, че подъ установението имъ типъ на престъпникъ, не подхожда лицата, които са занимаватъ съ имуществени измѣгвания; тѣзъ сѫщо и подъ този типъ не ще вѣзатъ и лицата повечето на които престъпленията се извѣршватъ по служба, лица извѣршили политически престъпления; въ тѣсна смисъ, религиозни престъпления, престъпления срѣчу установения порядъкъ, противъ правилата, които ограничаватъ личната безопасностъ и др. т. Престъпленията на тия разряди, съ неголеми исклучения, не могатъ ся тури въ свързка съ тѣзи или онези Морфологически обности на организма, тѣзъ като тѣзи престъпления по съдържанието си безусловно сѫ измѣнчиви и съставъ имъ е съответенъ съ условието на мѣстото, на времето и Господарственото устройство си образуватъ най разнородни дѣйствия. Между това тѣзи прѣстъпления съставляватъ едно грамадно болшинство, въ съвременното уложение за наказанията. Подъ тѣзъ сѫщо начинъ съ указва, че ако допуснеши горѣказанното съмѣсение на понятията, съ други тѣзи, ако и да говори за престъпленията и престъпникъ въ повече или по-малко общца смисъ, ний въ дѣйствителностъ има много само родове на престъпления или престъпки. Да идемъ още по на далечъ. Чѣтътъ въ свойствата, които са приписуватъ отъ представителъ на антропологическата школа на престъпника, приличащи на много родове престъпления съвсѣмъ не престъпнически напр. публичнѣтъ, пияницътъ, комарджинътъ и т. н. — Стремление да се пъстрятъ съ знакове, частъ примицване и тѣсто лѣтвото си, докарватъ съ къмъ това че иматъ недостатъ въ организацията си. Слѣдователно тѣзи чѣти и свойства не принадлежатъ никакъ къмъ класата на престъпникъ,

а къмъ другъ родъ човѣци, съ който пристъпникътъ схожда отчасти, не е трудно да се види че общото чи-сло пиянци, комарджий, проститутки, които иматъ наклонностъ да са титулироватъ и скитатъ и т. н. едвали не привишиватъ числото на пристъпниците, които могатъ ся приложи доводътъ на Ламброзо. И тѣзъ като сбърсъ венчко казано, ние неизбѣжно дохождамъ до заключение, че областъта на дѣйствията за които говори Ламброзо и неговитъ последователи, съвсѣмъ не съвпада въ областъта на престъпленията и то тѣзи могатъ схожда въ тѣрдъ малка частъ, схожда посѫдъ и по външнѣ видъ; момента на противоравността което отъ себѣ сътворява престъпление, които чѣмътъ никакво значение за антрополога. Но тѣзъ начинъ положението че пристъпникътъ, е човѣкъ отъ долна организация, представлява съ съвсѣмъ недоказано, и не може ся доказа; тѣзъ като да ся докаже трбба доказателство, че всѣкой, който не ся покорява на дѣйствующи законъ е отъ долна организация. (Слѣдва).

ДОЛИСКИ.

Русе, 28 юли 1882 год.

Г-е Редакторе!

Тия дни работата ми ми доведе въ градътъ Русе въз внимателно разглѣдвахъ всичко, което се мѣркана предъ очи. При другото, което чухъ и видѣхъ, азъ се научихъ още, че тукъ въ градътъ имало педагогически курсъ за учителите отъ двата, Русенски и Разградски, учебни окръга. Педагогический курсъ! Да, помислихъ си азъ, педагогически курсъ е устроенъ, за да се пригответъ въ едно и също време поопитнатъ селски учители по звучната метода и по методата за преподаване другите уроци въ училището. Много добре! Ако и да е къде време, въ което се занимаватъ учителите, но се пакъ трбба да придобиятъ икономизирани позиции чужди тѣмъ за учебната имъ дѣятелност. Да отиде човѣкъ и да послуша икона и други уроци не ще бѫде здѣлъ. Слѣдъ като ми мина това предъзъумъ, азъ се отпра-вихъ за въ курсътъ. Имаше предъдание по звучната метода. Прѣподавателъ бѣше Г-нъ Станчевъ, той доска добре раскриваше учителите рѣдътъ, но който единъ учителъ ще запознае учениците си съ икона по гласъ или звукъ.

Азъ имахъ работа и излѣзохъ предъ да се свирши урока, но се научихъ, че и слѣдъ обѣдъ въ частъ 2 ще има предъдание по „Отечество-вѣдане“. Тоя урокъ трбба да бѫде доста добре, доста занимателенъ, защото се преподава на учители; трбба да ида и азъ да послушамъ.

Слѣдъ обѣдъ отидохъ пакъ. Прѣди да отворя вратата на стаята, азъ познахъ че са бѣше вече почнала урока, защото чухахъ гласъ на учителя. Отворихъ вратата, вѣзъхъ и отидохъ та сѣднахъ на единъ столъ да чиноветъ. Прѣди Г. прѣподавателя се памироше право единъ учителъ, които расказваше прѣминуванието на Славяните въ Балкански Полуостровъ. Исправенитетъ учителъ — ученикъ доста добре разправише, но се забѣркваше отъ учителъ си, който ту повтаряше икона думи, ту единъ думи замѣниваше съ други, ту самъ начинаяше да расказва урока. Пенинните траятъ $\frac{1}{2}$ часъ. Слѣдъ това Г. прѣподавателъ взе да прѣдава други уроци за прѣминуванието на Българетъ въ Балкански Полуостровъ. Той по тѣзъ начинъ расказваше урока, що не вѣрвамъ да го е разбрали икона отъ слушателите. Той прѣподавателъ бѣше Г. Гонгаловъ. Какъ разбира прѣподавателя икона има единъ единадесетъ или дванадесетъ години дѣца, които не го разбраха? помислихъ си азъ. При расказванието урока Г. прѣподавателъ ту се спираше да помисли какъ има да казва, или икона да каже това, което е трббalo да каже по напредъ, а не го е казалъ. Г. прѣподавателъ каза още, че познае кой Византински царь излѣзъ срѣчу Аспаруха да го върши и неможа.

Слѣдъ обѣдъ той урокъ се начна прѣподаване на Частописане отъ Г. Грозева, който даваше доста добри съвети на учащите си.

На другия денъ бѣхъ пакъ из урока по звучната метода и Аритметика. Учителите — ученици доста добре разбирали прѣподаденото отъ учителя Г. Станчевъ, та скоро скоро расказваша усвоеното по звучната метода и Аритметика.

Слѣдъ обѣдъ Г. Гонгаловъ имаше урокъ отъ Есегево-вѣдението за здѣлъ. И той урокъ излѣзе неразбрани. Говори-райки, той имаше очитъ си затворени, често кашелеше, излю-ше и още по често се прозаваше. Това никакъ не прави честъ на единъ учителъ, който прѣподава не на дѣца, а на учители. Съ примѣръ си Г. прѣподавателъ трбба да дава примеръ на бѫдѫщите учители.

Инспекторъ трбба, колкото по често толко съ под-дрѣ, да наглѣда че се върши въ училището, защото има-то полза да не излѣзе икона вреда за невинните селски учители.

Т.

Пльвѣнъ 31 юли 1882.

Г-е Редакторе!

Други новини за сега изъ града ни нѣма да ви съобщавамъ, тѣхъ че ги оставихъ за другъ пакъ; сега че ви яви само една доста скандалозно дѣло, което се случи на 28 т. м. въ главната улица. Его какъ съ скандалътъ: Тукашнинъ Окръженъ лѣкаръ Г-нъ Друменъ, съобщава на драмата пристъпника за градъ Г. Гелъберъ и пристъпника Зелцеръ (този е същиятъ съдружникъ на пристъпника подъ познанието Александровска* съ д-ръ Роберта) отинаятъ въ Градската Аптека, че Единство* и почватъ ревизията. Но сътъ прѣглѣдането на всички книги държава си въ аптеката и др. т. н. се указано, че всичко е въ правила вървежъ и слѣдъ това комиссията се отправи въ аптеката на Ерейна, заедно съ Градски Аптекаръ Г-нъ Вайсманъ и почватъ ревизията си.

При разглѣдането на журнализъ водими отъ пристъпника се указали нѣкои нередовности, за които се направило и различната бѣлѣшка на пристъпника. Послѣ това пристъпникъ като разглѣдането начиња, по който се таксиратъ рецепти, и да ли съ тѣ вѣри съ таксата, обаче излиза противъ, тѣзъ като дѣлъ рецепти се памиратъ отъ които пристъпника зеть повече отъ таксата по 1 или 2 лъва. Г-нъ Друменъ като вижда това злоупотребление, по единъ благороденъ начинъ показва рецепти отъ аптекари, за да ги задържи у себѣ си и ги призовава по принадлежностъ, обаче аптекари, като вижда че работата му е сирака, въспротивява са на това приложение отъ страна на Г-нъ и не позволява даже, понеже си счита за доказанъ отъ подобна ревизия, а още повече, че тѣй бѣлѣ „Руски Человѣкъ“ и „Руски Аптекаръ“. Тѣзи произволни постъпки дала поводъ на комиссията да мисли за то голямо злоупотребление, въ следствие на което Г-нъ Друменъ турнал рѣка на всички рецепти, като въ същътъ врѣмѣ искажа да излѣзатъ, да прѣглѣдатъ рецепти на друго място, понеже не бѣло възможно никакво занимание отъ виканията и крисканията на Мойбеса синъ Той си покъзилъ още да затвори вратата и на сила искала да ги задържи и не пусне, (разбира си изъ право на принадлежностъ на по-силия бъл. на д.), и единъ отъ комиссията, виква изъ прозорецъ полицията на помощъ и този викъ принуди Еврени Зелцеръ да се остави отъ това си Геройство и комиссията излѣза отъ аптеката, като си отпращала за въ другата аптека, „Единство“, за да ревизира всички рецепти. Въ сѫщътъ врѣмѣ Г-нъ Друменъ си отнася къмъ оклийски Началникъ съ отношение и го моли да дойде и снеме примиличното доказане. Комиссията до гдѣто да отиде до градъ аптека, Зелцеръ заедно съ своята слугиня, тиха съдѣтъ тѣхъ и съ дивашките си викове, събраха многобройна публика на улицата, като често приютваше и говореше противъ комиссията че биле разбойници, багабони и др. т. при това не забраняваше и думитъ: „Я Руски Человѣкъ. Я Руски аптекаръ“. Оклийски Началникъ поиска 3 часа да дохода и искажа да съмѣнка да снеме доказане, обаче Зелцеръ и слугинята му съ дърво въ ръката си, бѣха си исправили на вратата и непускат никого, като говореше прѣдъ самиятъ: „Не пуща никаво, я бѣлѣ отъ таитъ разбойники“. Послѣ дълги усилия, оклийски Началникъ си получи да вѣзѣ и ночь излѣзането Зелцеръ слѣдътъ да напада съ ий груби думи Г-нъ Друменъ и Вензилъ Докторъ, които доказанъ отъ това не приде да стои повече. Рецепти се таксиратъ отъ ново и ся узна що възмѣто 5 лъва вземано 10, възмѣто 2 л., земано 3 и т. д. Въ това врѣмѣ дойде окръжъ. Управителъ Г-нъ Джебаровъ и на частъ се обѣрна къмъ Г-нъ Друменъ, като му каза: Че измѣзъ право да приема рецепти на Зелцера!!!! (бюстителъ на закона.) — Не пекамъ по нататъкъ да расправимъ, понеже дѣлъто ся прѣпрати въ Върхозното Медицинско Управление, остава само да видимъ, какъ ще си произнесе Медицинското Управление спрямо постъпката на Зелцера, които открио вѣч показа че не почита никакъ законъ на тѣзи страни, въ които е дошелъ да икско-лоцира. Остана да видимъ да видимъ, да ли безназадано ще ся остави този да граби наслѣднико, или много ма е страхъ да не би като иностраниецъ да му не дадѣтъ искълъдъ франчета за удовлетворение на панесената му обѣда отъ страна на комиссията, които е показа да ограничи злоупотребленията му, само самъ за да ся исподѣрка възмѣти икона и политика съ другите държави. Страхъ ма е сътъ да не би бълъ комиссаръ да пострада, като подобричка Напанотова, които показа злоупотребленията на много-государственъ бывши кемисъръ Г-нъ Канталински. Ако сме живи ще видимъ.

Добелокожовъ.

Видинъ, 30 юли 1882 г.

На 24 Юли т. г. градъ общинско управление са разпорѣдихъ и пуща глашатай (гелъланъ) по градъ да извѣсти населението, че на 25 Юли (въ Недѣля) като има да стане освѣщаване на гърцката изъ Калафатъ (Ромжия) църква св. Ана, гърцки въ грѣтъ на консулъ отстъпка из-за даромъ (грагисъ) да прѣбыва отъ Видинъ за Калафатъ гостъ. И всѣки съ свободенъ да мине отсрѣдътъ въ Калафатъ. Сътътъ се извѣтие да пострада, като подобричка Напанотова, които показа злоупотребленията на много-государственъ бывши кемисъръ Г-нъ Канталински. Ако сътъ значително количество отъ паспорти.

И нападна като видъ об. упр., че е останало тѣрдъ много излѣзане въ съвоне си прѣдъицата распорѣдъдания, права икони, и не пуска гостите безъ паспорти да са качатъ на парохода. Тѣй вече хората захващатъ да отиватъ въ канцелариите на гр. упр. да си зематъ нуждите паспорти и да търсятъ разяснение, защо най-първо имъ е извѣщено че са покъзани да приематъ безъ паспорти, а сега не ги пускатъ. Къмъ то излѣзане въ канцелариите; само помошъ къмъ и касиерътъ. Тука азъ пѣма да означа какъ разяснението даваха предъ хората къмъгости помощници и касиери, само че какъ че въ пѣти минути градъ упр. бѣло прѣпълнило отъ хора да си зематъ паспорти, и са надварванихъ като напредъ за поръжителството, за да му са написи паспорти. Паспорти са написаха само отъ единого, тѣзъ че никакъ не можеше да надвие да ги написи и стаи тѣрдъ възно, що то мнозинъ граждани са прѣвъзаха безъ паспорти и хулиха гр. управление за неизмѣнното му распорѣдъдания.

Ий че неможемъ да земамъ отъ да не осаждимъ градъ, общ. управление, за неговата извѣшчена постъпка съ граждани на 24 и 25 юли и да му кажемъ, че то за напредъ трбба да бѫде по внимателно въ такива распорѣдъдания, които са относитъ до цѣнната градъ.

Добричъ 31 юли 1882.

Г-не Редакторе на в. «Славянинъ».

Въ нашата градъ се случиха днъ не отъ малка важност новини:

1. Единъ лъжовенъ Ерменски постъ, който, безъ да е бъл ръкоположенъ, дошелъ къмъ града при Ерменциъ и свещенодействувалъ въ Ерменската църква.

Този постъ бѣше учитель въ Ерменската махала, пожелалъ да стане свещеникъ, и нѣкога отъ Ерменциъ, като желали да бѫде свещеникъ, драма трябва Ерменци отъ махала, даватъ му едно свидѣтельство за свещеникъ да се ръкоположи. Оттога изъ градъ, тѣхната Патриаршия не го приематъ и не ръкоположатъ, защото ималъ нѣкакъ пороци извѣстни на Ерменския Патриархъ; той отъ тамъ, ходилъ кадетъ ходилъ, връща се въ свещенически обреди и носи едно свидѣтельство, ужъ че бѣлъ ръкоположенъ отъ нѣкога си Ерменски владика въ Айтънъ.

Научаватъ се, Ерменските Общини Варненска и Русчушка за този свещеникъ, пишатъ на своята Патриаршия, пада телеграфъ отъ Патриаршията до нашето Правителство, и полицейскимъ образомъ го дига Патриаршията, оттога изъ Варна лъжозния свещеникъ, привиква го Ерменската Община, и като узная, че не е ръкоположенъ отъ никого, защото нѣмалъ никакво свидѣтельство, сблъсъчъ му свещеническиятъ дѣлъ, и го испрашватъ въ Ц-градъ подъ конвой за наказание, защото се е подигралъ съ религията, като свещенодѣстватъ и кръщавалъ дѣца. Сега Ерменциъ отново ще си освѣщаватъ Черковата, и ще прекръщаватъ кръстените дѣца отъ лъжозния свещеникъ.

Втората новина е тъзи: Нѣкога си Оскеръ Искендеръ бившиятъ турски кореспондентъ на в. «La Turque» и на други журнали, веднага на Български народъ, въ време на Руско-Турска война 1877 год., съдътъ войната се бѣше вгъздилъ въ г. Добричъ подъ газъните прошенописи. Тъзи дни по препоръка на нѣкога си Чокеевъ, се назначава подналичникъ въ Министерството на Външните дѣла съ плата 7,000 лъвъ и на 28 замини за мѣстоизначенето си.

Въ четири годинището си преживене въ г. Добричъ е правилъ нещиманни интриги въ ущербъ на народното и до-стълните, осъщъ това, че той не е припознатъ за Български подданикъ.

Много Български патроти ходятъ безъ работа, а нашето Правителство призовава на служба и то на служба при Министерството на външните дѣла лице, което не узная всички тайни на нашето Правителство. Нека се наслаждаватъ подобни народни неприятели богато съ народния постъ, а добрѣтъ и вънни синове на България да действуватъ и гладуватъ. Може Министерството на Външните дѣла да не познава тъзи личностъ, но при всяко Министерство е длѣжно, да има за чиновници при своето Министерство българи и подданици на Княжеството, вънни синове на отечеството ни, а не багъ Оскеръ Искендеръ. Отъ които точка зреине го погледне човѣкъ, ще съгледа въ него чуждо всяко вѣра, народност и подданство.

Единъ гражданинъ.

Габрово 29 Юлий 1882.

Г-не редакторе на в. «Славянинъ»

Въ І й брой на вѣстника Ви е помѣстена една до-писка изъ г. Габрове, въ която единъ бывшиятъ чорбаджия като расправи за издаването на Г. Каравелова въ поменатия градъ, докога се мимоходомъ и до Г. Околийски и Началникъ Г. Найденова и му приписва неправедно нѣкога работи, вършени отъ единъ изъ неговиетъ предишественици въ г. Плевенъ, съ която авторъ й е искаль да охарактеризира Г. Найденова, който е дѣлът отъ да върши такива низости. Като Ви яснявамъ това, азъ обичамъ да вървамъ, че не го помѣстите въ най-блиския брой на вѣстника си, за освѣтление на читащата публика.

Заб. Р. До колкото се ипине извѣстихме настоящия Окол. Началникъ Г. Найденовъ въ Габрово, не е онзи, за когото се писа, че е извѣршилъ осъдителни подвигъ въ Плевенъ; затова сиѣмъ да опровергаемъ заблѣжката на първия си доносникъ изъ Габрово.

Никополь 30 Юлий 1882 год.

Г-не Редакторе!

До колкото съмъ съдѣвалъ течението на всячките вѣстници отъ освобождението ни, т. е. отъ онази минута, когато тий пръвъ пътъ се явява на бѣлъ свѣтъ, отъ тогази, казвамъ и до сега, еднакъ ли 2, а пай вече 3 доиски съмъ срѣдищаъ за гр. Никополь, туй са били доиски въ прѣдѣлъ изъ 5 години; постъдната (въ «Славянинъ») е написана прѣдъ една година. Но нека не си помислятъ читателъ че за това не се пише въ вѣстниците за този градъ, защото нѣма за какво, че тукъ върви всяко по медъ и масло. Не, не, недай Боже! моля далечъ да е отъ тѣхъ тъзи мисълъ. Особено за Никополь, господа читатели, има много шо да се пише и е важно, както въобще за публиката, та-ка сѫло и за по високото имъ управление. Азъ съмъ мога да кажа, че написана е имало и има за какво да се пише, и не се е писало едно отъ немарливостта на по развитието въ градъ ни (тъзи развити ще ги видимъ по дѣлъ които сѫ и защо именно не сѫ се засимъ за това) и друго — какъ мога да пиша онова, което съмъ извѣрилъ, което съмъ злоупотребилъ? не е ли опасно посѣлъ, ако се изследва строго общародването? — Така ще ви отговори благоразумния човѣкъ.

Наистина, че положението, което заемамъ за сега, не ми допуска да се захваша за това благословено дѣло, т. е. да дамъ въ явностъ настощето, но като съмъ отъ него силно развлѣнуванъ, не можахъ да се стърна, прерязъ и положение и длѣжностъ, само и само да убедомъ читателъ на вѣстника Ви, отъ когото може бѣше има нѣкога послѣдствия.

Азъ за сега съмъ гостенинъ на Никополь, — паженчески трувахъ и нѣкога ми бѣше презъ Никополь. Отистина, че отъ мнозина съмъ слушалъ за този градъ: каязъ е той (въ всяко отношение), но най-посѣлъ случи ми помогна, щото да го види съ очи, и това, което ми разказваша за него. Въ на-рохда, като приближавахъ до този градъ, отъ мнозина слушахъ (вероятно Синицовци) все слѣдующия въпросъ: — На кѣдѣ, ако ще гостодъ? — за въ Никополь, имъ отговарихъ.

Ами какво ще правите въ този Сибиръ? — Азъ ли гостодъ? Бакто и вси Синицовци, така и азъ отирамъ въ този градъ — Сибиръ да се попадера съ бѣлѣщи бисери и скъпоцѣни брилантити, съ хубави самури и зердави кожички, понеже сѫмъ чувалъ и знамъ, че Сибиръ дава такива скъровища томува, който ги търси. На този отговоръ, г-нъ Синицовецъ, мъжка; това са поети и потрети, докъде пай посѣлъ се приближихъ до скелета му. И пай сестъ — справедливо е дѣло наричашъ, исключително Синицовци, този градъ — сибиръ защото той, подобно на Руски сибиръ, имъ доставлява много богатства, поради малочислеността на Никополци (але не сѫ такъ благодарни).

Никополь е единъ чуденъ градъ — градъ исторически. Географическото си положение той засялъ спорѣдъ нуждата на старовременните Никополци, които сѫ съ насъзали, т. е. градъ воинственъ за старѣ времена; по туй е неговото главно свойство, че почти всички му видъти се представлява още на скелето, и отъ тамъ още узнавашъ на какво цвѣте мирише този градъ. Така що и азъ отъ тамъ разбрахъ какъвъ е Никополь е настоящъ, при което неволно премълвихъ: нещастенъ си Никополь, злочестъ съ частьъ, въ когото за тебъ положихъ основа пай величитъ синове на човѣчеството; съзвѣнъ и величъ си бѣлъ едно време, ующаствуватъ и кръщаватъ дѣца. Сега Ерменциъ отново ще си освѣщаватъ Черковата, и ще прекръщаватъ кръстените дѣца отъ лъжозния свещеникъ.

Богората новина е тъзи: Нѣкога си Оскеръ Искендеръ бившиятъ турски кореспондентъ на в. «La Turque» и на други журнали, веднага на Български народъ, въ време на Руско-Турска война 1877 год., съдътъ войната се бѣше вгъздилъ въ г. Добричъ подъ газъните прошенописи. Тъзи дни по препоръка на нѣкога си Чокеевъ, се назначава подналичникъ въ Министерството на Външните дѣла съ плата 7,000 лъвъ и на 28 замини за мѣстоизначенето си.

Въ четири годинището си преживене въ г. Добричъ е

учителите при решаването на черковния въпросъ и при последното имъ опингване за независимъ политически животъ, въ грозната за настъ 1876 година, и най-сѣтните цѣлти, за които сме съвикани въ Ловченския педагогически курсъ.

На 5 юли съ започнаха преданията отъ г. Церова и другия преподавателъ г. А. Тодоранова. Церовъ е по-възрастъ педагогиката и въобще всички прѣемни които подхождатъ въ първоначалното Народно училище, а Тодорановъ е по-младъ исключително Бъл. Граматика и Аритметика, които преподава тъй добре, ясно и разбранно, както тия науки се преподаватъ въ пай-добре организирани наши класи въ училища. Съдимъ ли по уроците които до сега сѫ ся преподали, — дързостно можемъ да ся похвалимъ, както съ Г-на Тодоранова, тъй и съ Г-на Церова, и ако курсъ ся продължи до 20 юли Августъ, спорѣдъ както ся мисли, то той ще принесе такава полза, каквото на единъ отъ настъ не е очаквалъ прѣди да добде тука. Не сме биле въ курсовете, които до сега сѫ биле у насъ, за да можимъ да направимъ едно срѣнение и да ся произнесемъ както трѣба, и по думитъ на нѣкога отъ наши другари, които сѫ били и въ други курсове, не ще съвръкнемъ исключително съ Звучната Метода, а курсъ когото имаме честта сега да посѣщаваме с много поспѣлъ. Въ него сичко ся е почнало основателно и си върви както трѣба.

Съ една дума, неможемъ да искажимъ радостта, която чувствуваляемъ както ний, тъй и всички наши другари. Ний ся считамъ не въ сила да искажемъ благодарността си къмъ г. Церова, който при преподаванието на Диетиката, Дидактиката и Методиката, ни дади такива назидания, правила и начини на слушателите, щото тѣ за дълго време ще принасятъ свойственни плодовити събъркени. Заслужва да ся спомене тукъ и това: че любезното отнасяние на Церова къмъ учителите, му е спечелило любовта на всички учители. Съдътъ може да ся каже и за Тодоранова.

Числото на учителите, които посѣщаватъ курса възлиза на 85.

Всеки денъ, прѣди обѣдъ имаме по 3 часа, а следъ обѣдъ по два, съ изключение въ Срѣда и Събота, въ които дни подиръ обѣдъ, нѣмаме часове.

Като ся спирате тукъ, ний ся обѣщаваме да ви пишемъ ищо и по нататъкъ.

г. Ловечъ 30 Юлий 1882 год.

Отъ посѣтителя на курса.

РАЗНИ

За унищожение на разбойничеството, което и тая година е почнало да върлува въ истината част на Княжеството, съ Височайши указъ отъ Негово Височество Князъ сѫ обявени въ военно положение Варненското, Шуменското и Ески-Джумайското окръжие, Търновската, Еленската, Кесаровската, Поповската, Разградската, Провадийската, Тутраканска и Силистренската околии.

Ако нашите свѣдѣнія сѫ вѣрни, спорѣдъ новийтъ избирателъ за концъ, депутататъ за идущето Народно Събрание щѣли да бѫдатъ седемдесетъ, отъ които двадесетъ щѣли да са назначаватъ отъ Негово Височество.

Нѣкога отъ главнитъ причини за които Г-нъ Шкономовъ си далъ оставката отъ длѣжността предсѣдателъ на Държавниятъ Съвѣтъ, били тия, че новопозначените членове на този съвѣтъ са назначиле безъ негово съгласие и че много рѣшения, станали въ Държавниятъ Съвѣтъ, не били испълнени отъ надграждните Министри. Това съобщаваме съ предизвикане, понеже пѣмаме още положителни свѣдѣнія.

Ний получихме дониски, въ които нѣкога си спомняхъ противъ нѣкоги мирски сѫдии отъ Софийски сѫдебенъ окръгъ, по като нѣмами основни доказателства и положителни факти за тия оплаквания, ний ги оставихъ безъ последствие. Но че трѣбва да са ревизиратъ и другите сѫдии въ Княжеството, това е грижа на висшето имъ началство и желателно е щото единъ денъ по-скоро, да са види резултата на

Отдел:
Изв. № 1943

станалата ревизия по съдиищата, съкоято са проглушиха на хората унитъ.

Къмъ жителите отъ местата обявени на военно положение.

ПРОКЛАМАЦИЯ.

Четири години откакъ Источната часть на България, постоянно се намира въ безпокойствие отъ разбойнически чети, които ежегодно се появяватъ.

Правителството винаги е взимало по-требни мѣрки за прекращение разбойничеството и за опазване безопасността на живота и имота на жителите.

Въ послѣднѣо врѣме обаче разбойничествата все повече и повече се усилиха, тѣй що преслѣдването и прекратяванието имъ съ обикновенни мѣрки, става съвсѣмъ невъзможно.

— Правителството, въ постоянната си грижа за въдворение спокойствие въ страната, биде, вслѣдствие на това, принудено да обяви следуващите околии отъ разните окрѫжия и именно: Ески-Джумайска, Османъ-Пазарска, Варненска, Преславска, Силистренска, Тутраканска, Шуменска, Провадийска, Разградска, Поповска, Търновска, Еленска и Кесаревската въ военно положение, за да може съ по-строги мѣрки частъ поскоро да премахне злото.

По височайше повелѣніе обявявамъ проче за всеобщо знание, че ония лица, които би се уловили въ разбойничество или же би помогнали по какъвъ да е начинъ дѣйствията на разбойниците, ще бѫдатъ беззабавно и въ най-късо врѣме осъдени и наказани съ всичката строгость на военните закони; уловениетъ въ явно разбойничество ще се наказватъ съ бѣсилка.

Мирното население приканвамъ да си гледа и върши спокойно полските работи; обръщамъ му обаче вниманието, че задълженятията, които пронистичатъ за него отъ военното положение, трѣба да ги испълнява съ готовност, понеже тѣ съ въ негова полза.

София, 25 Юлий 1882 година.

Министър на Вътрѣшните Дѣла
Генералъ-Майоръ Л. Соболевъ.

ИЗЪ ДРУГОЗЕМНИТЕ ВѢСТИЦИ.

За генерала Скобелевъ. Повечето отъ нѣмските вѣстници не кръти никакъ радостта си по поводъ на умиращето генерала Скобелевъ; съ особена искреностъ се изказва това чувство въ «Боерсън Курнеръ». Той вѣстникъ се отзовава за покойниятъ руски герой тѣй: „Ну, и той вече не е спасенъ, — генерала Скобелевъ нѣма между живите. Той мѫжъ, който напълни Европа преди малко съ своите юнашки подвиги, и се дѣржъ цѣлъ недѣля дору мѣседи съ своята съмнителна слава и съ распаленитетъ си слова, се изгуби, безъ да сполучи да стори нито трохица отъ злото, за което бълнуваше. Нека паналистътъ и рускиятъ юноши плачатъ върху Скобелевъ гробъ; колкото се отнася до настъ, нѣмците, ний честно си исповѣдамъ, че сме благодарни отъ това, гдѣто смъртъта грабихъ нашъ бунтъ врагъ, за когото нѣмаше никакъ надѣждъ да се смири. Ний, нѣмците, не можемъ да тѣжимъ никакъ, гдѣто нѣма вече оногова, на когото най-радостенъ денъ щѣше да бѫде, да доживѣ да види Германия простирана на земята.

Сега, въ гостиницата Дюсо, у Москва, лѣжи на съмрѣтъ одърь они сѫщия генералъ, който съ такава яростъ се отзоваваше за Германия, който съ такава дива лудина не-навиждаше настъ, нѣмците. Наедно съ него омразата на руските (ний ще кажемъ вѣобще на славяните, прев.) Кѣмъ нѣмците, истина, не ще огасне, но пѣтъ, ти изгуби най-голямъ си глашатай. (Лѣжатъ се такавата нѣмци, които мислятъ, че ний, славяните вѣобще мразимъ нѣмците, ний сме само противъ опѣзи нѣмци, които искатъ да ни завладѣятъ, да ни смразяватъ единъ други, да ни распокосватъ и да се маѣтъ да ни поробятъ за тѣхно добруване. Прев.) Умръ, продължава поменитъ нѣмски вѣстникъ, умръ човѣка, който бѣше дѣйствително способенъ да стори всичко, за да обѣрне думитъ на дѣло.“ («Всеобщая Газета», № 26).

Пакъ за генералъ Скобелевъ. Главниятъ начальникъ на руската флота и на морското вѣдомство, Великиятъ Кнезъ Александровичъ издалъ сѫдниятъ приказъ по морското вѣдомство, въ Александрия, на 27 Юлий: «Господаръ Императоръ (Александъръ III), като взема предъ видъ, народното значение на името на починалиятъ генералъ-адютантъ Скобелевъ, и като желае, че то военниятъ доблести да съврзватъ

войската и флотата съ общи спомени, повсѣ кръвта (военни парадходи) „Витязъ“ да се нарча за напредъ „Скобелъ“. (Да се надѣмъ, че и въ България ще се почеге на всичко името на Велики Генералъ, койго съ юначеството си толкова помогна за нашето освобождение. Прев.)

Съкратяването разноските въ Руския бюджетъ. Руското правителство предприе единъ рѣдъ мѣрки за намаляване разноските по всичките министерства и главни управление. Тѣзи намаления се изразяватъ, споредъ сѫдбията на пѣкъ руски вѣстници, въ тѣзи цифри: държавната канцелария ще разнася западъръ 2,272 рубли по-малко, кодификационниятъ отдѣлъ при държавниятъ съвѣтъ 2430 р., Собствената на И. В. Царя канцелария 2300 р., комисията за прошенията и канцелариата на държавниятъ секретаръ за приемане прошенията, принасяни до И. В. Царя 1722 р., вѣломѣстото на свети синодъ 92,708 р., министерството на Императорския дворъ 80,586 р., министерството на външнѣотъ дѣло 33,130 р., военното министерство 2,651,440 р., морското министерство 247,571 р., финансово министерство 339,715 р., министерството на държавните имоти 135,657 р., министерството на вѣтринните дѣла 378,183 р., онона на народното просвѣщене 122,324 р., онона на общите сгради 84,700 р., онона на правосъдното 151,023 р., държавниятъ контролъ 21,305 р., главното управление на конопроизводството 8,382 р. и, най-сетне, гражданското управление на закавказската областъ 65,270 р. По този начинъ, общата сума на бюджета на разноските ще се намали съ краѧто количество 4,421,440 рубли. (Идете по-добра това и да не ви боли сърдцето, като видите, че у насъ, въ Княжеството, държавните разноски, намѣсто този да се намаливатъ, напротивъ, тѣ се още повече уগълватъ! Прев.).

И въ Сърбия напредъ. Въ Сърбия, както се види, съвръщено се изгубватъ посмятата за конституционното управление. Кралъ Миланъ задържалъ на служба министерството на Нирочаница, безъ да гледа на двѣте рѣшилни по-различия, които се напесоха на това министерство съ изборътъ; скупицата, която състон отъ най-покорни слуги, не обръща внимание на волята на избирателите и третия пътъ учищожава изборите на свободните народни представители, признавайки законни правителствените кандидати, които съ получили по-малко гласове. Ти приеши и внесените отъ днешното срѣбъско министерство (състоянѣе ужъ отъ напредици!) законопроектъ за събиране свободата на печата. Противумнитерската партия е силно избуждена, и въ народа вече се разнасятъ гласове, които показватъ за неговото намѣрение да се откаже да излага данъка си, ако не се исправятъ работите. (Софийска Страна, № 72).

За князъ Бисмарка. Желѣзниятъ канцлеръ на Германия се докача твърдъ скоро отъ отзивътъ за него въ вѣстниците и въ словата по изборите. Както се случана често, тѣй и преди пѣколко време Берлинскиятъ апелативенъ съдъ разглеждалъ единъ дѣло за доказание негово канцлерско „вѣличество“, но и той пѣтъ, както почти всички бѣлъ оправданъ „осѣрѣтелъ“. Послѣдното това дѣло било противъ професора Момзенъ и се случило да се разглежда съдийски денъ, когато князъ Бисмаркъ билъ турилъ на гласуване въ рейхстата въпроса за монопола на тютюна. Прокурора предлагалъ да се осуди професора на 600 лѣва глоба или на 34 дена запирание; но съда, предъ видъ на това, че Момзенъ не се призналъ да е помислилъ да докача лично князъ Бисмарка, рѣшилъ, че той, съда, има право да не се довѣрява на обвиненията на такъвъ уважаемъ мѫжъ, като Момзенъ, и за това го обявилъ оправданъ при громогласнѣтъ рѣкоѣтъския на многобройната публика. Но той начинъ, Князъ Бисмаркъ истигналъ въ единъ и сѫщия денъ двѣ исключки — и въ народното събрание, и въ съда. (Страна, № 68).

Жена посланикъ. Правителството на републиката Костарика назначило за свой представител въ Вашингтонъ пѣкъ си господжа Беатриче, която била родомъ отъ държавицата Алабама и прекарала почти всичкото си дѣтичество въ срѣдна Америка. И настинъ, ако една жена може да бѫде кралица и императрица (като, напр., днесъ, английската царица Виктория), то защо да не може да бѫде жена посланикъ?

(„Вс. Газета“, № 26).

КАРД-ГЛОРУЛТИСИ!

Изгоненитъ отъ Авганистанъ Хератски Емиръ — Еюбъ Ахметъ-Ханъ, намѣрилъ за себѣ си приближнице въ Техеранъ, гдѣто Персийскиятъ Шахъ го наградилъ съ екземплярно съдержание 4,500 рубли. При бѣрзото му избѣгване отъ Хератъ, Еюбъ не бѣлъ въ състояние да земе съ себѣ си харематъ, когато се състоялъ отъ 300 прекрасни жени! Бѣдниятъ Емиръ, сдѣвъ можилъ да извлече съ себѣ си най-много 12 отъ тѣзи красавици, като ги преобѣжалъ въ военни мундири които били съмѣсени съ другите и други, когато въ прѣме на бѣглиято му го придръжалъ; а останали 280 жени оставили подъ надзоръ на своятъ любимецъ Дауръ Хана въ Хератъ. — Тѣзи дни, Еюбъ се отпесъ съ просъба къмъ настоянияятъ Авганистански Емиръ Абдула Рахманъ, който му е двоюроденъ братъ, да му проводи останалите жени заедно съ тѣхните прекрасни слуги. — На тѣзи пѣтъ просъби, посъдѣвало рѣшилно отказане. — Но, спорѣдъ по-следниятъ извѣстъ изъ Кабулъ — Шахъ на Срѣдните Дни, който живе съчувствува на своя гости, и като знае твърдъ добъръ колко е трудно за единъ правовѣрътъ мюсюлманъ да се удоволствува само съ 12 жени, съ настояване се обѣрналъ къмъ Афганскиятъ Емиръ, за да възвѣрие требуемъ отъ Еюбъ жени; въ противенъ случай, угрожава го съ открыта война!

Разговорътъ когото имали въ Александрия четирима пратеници на Араби-паша съ Египетските министри, траялъ цѣли два часа. Пратеницитъ казали, че тѣ не били допълни да молихъ за миръ, но само да потвърдятъ, че цѣлата земя щѣ се бори до последната капка кръвъ

противъ чуждото вмѣшательство. Пратеницитъ не дали никаква важностъ на писмото, което отпрашивъ Сеймуръ на Хедива и въ което го увѣрявалъ, че Англия, измала намѣрение да превземе Египетъ, „който вѣрва въ това, казали пратеницитъ, той трѣба да е или предателъ, или да не е при себѣ си. Бѣлъкъ француза не увѣрявахъ тъй също Тунискиятъ бѣй?“ А че ще даде турска войска въ това пакъ неувѣрваме, но и да даде казали, и съ нещо ще са биeli.

Англия поръчала за войската си 25,000 сини очила.

Араби-паша билъ въ намѣрение да нападне съ войските си на гр. Александрия. Англичанетъ извѣстени за това, приготовлявали са за съкътъ случай. Въ Каиръ по настояющъ владѣѧлъ миръ, но имало приготовление, що щомъ стигне заповѣдъ отъ Араби-паша, да са запази града и почне клането. Същата съдба чакала и другите градове въ Египетъ.

На Араби-паша престигнала нова войска около 60,000 души, нападението на гр. Александрия се очаквало съкътъ денъ. Мюзюлманските фанатици проповѣдавали бой противъ Европа.

Араби-паша изпратилъ едно сълно отдѣление войска въ Тел-ел-Кебиръ, който се намира на пътя между Каиръ и Цмайлъ. Дервиши паша повикалъ Араби-паша на свидѣданіе.

ТЕЛЕГРАММА.

Варна, 26 юли 1882 год.

Министру на Вътрѣшните Дѣла.

Вчера Добричкото оклийското начальниче съобщи, че се появиха около 50 разбойници въ Силистренското окрѫжение. Убити трима между селата Кайбунаръ и Малъкъ Карагачъ. Веднага се зехъ мѣрки за преслѣдването имъ, ако се появятъ въ Добричката окolia. Нощесъ получихъ извѣстие, че минала та вечеръ 6 разбойника ограбили въ с. Насрединъ, Добричката окolia, разни вещи, безъ да нападнатъ на хора и заминали за Базаурската окolia, Силистренското окрѫжение.

Варненскиятъ окр. управителъ П. Станчевъ.
(изъ Дѣл. вѣс.)

Тия дни се прѣна единъ слухъ изъ градъ ни, че по-новопричина се въ София въ „Софийска“ билъ сирътъ отъ Правителството на единъ мѣсяцъ, до което е истината това, нѣма още положително извѣстие.

ПОДАРЪКЪ

Г-нъ Ангелъ Маджаровъ въ гр. Видинъ, благоизволи да подари едно годинно теченіе отъ въ „Славянинъ“ IV год. за родното си мѣсто село Гърци (Видинско).

Отъ Министерството на Финансите

До пълномощните на дружеството „Дачия Романия“
Господа Илия А. Ивановъ и Отто Билинкъ.

Имамъ честъ да ви уведомя, че агентъ, че получихъ писмото ви, отъ 30 май, юни, съ което ми съобщавате, че докрѣцята на дружеството „Дачия Романия“ приема предложение отъ Държавниятъ Съветъ условия за разширението откриването единъ клонъ отъ сѫдийски дружество въ Княжество, а сѫдъ издадено отъ Българската Наредна Банка удостовѣрение, че помѣннатото дружество е вложило въ нея чрезъ кореспондента й Г. Евлогия Георгиевъ въ Букурещъ триста хиляди (300,000) лева въ правителствени бонове отъ „Konta Amortizabila Româna“. Относително же параграфъ 4 отъ условията, предвиденъ за сѫдийски случаи, имамъ честъ да ви уведомя, че съгласенъ съ разширенето на Министерски Съветъ, казаното дружество ще може да се тѣгли на сѫдъ въ всѣки градъ, гдѣто дружеството има свой представителъ, който осигурява въ извѣстенъ районъ. Попеже казаното дружество е съгласно съ това, извѣстявамъ ви че Българското Правителство го признава и му дава право да действува въ Княжество съ уставътъ си и претѣтъ условия.

София, 2 юли 1882 год. № 13,950,
2. Министъ: Г. Д. Начовъ.

Русчукъ Скоропечатница „Славянинъ“.